

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 585/4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, za účasti osoby zúčastněné na řízení: P. T., zast. JUDr. Marinou Machytkovou, advokátkou, se sídlem Dlouhá 705/16, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2015, č. j. 4 Az 11/2014 - 194,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 2. 2014, č. j. OAM-66/LE-LE05-LE05-2013, neudělil osobě zúčastněné na řízení azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění účinném ke dni 18. 2. 2014 (dále jen „zákon o azylu“). Udělil jí však doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu na dobu 12 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí. Žalovaný neshledal žádné důvody, které by vedly k závěru, že je osoba zúčastněná na řízení pronásledována ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť není členkou žádné politické strany, ani se politicky neangažovala a sama navíc prohlásila, že v Rusku nebyla vystavena pronásledování. K riziku pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) žalovaný konstatoval, že osoba zúčastněná na řízení měla čelit problémům toliko v souvislosti se svým trestním stíháním. Žalovaný poznamenal, že není oprávněn posoudit, zda je trestní stíhání vykonstruované, a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, č. j. 4 Azs 519/2004 - 83. Žalovaný toliko podotkl, že osoba zúčastněná

na řízení nevysvětlila, proč by stíhání mělo být vykonstruované, a to zvláště v situaci, kdy není politicky aktivní ani významná osoba. Navíc osoba zúčastněná na řízení měla podle svého tvrzení podporovat opozici v Kazachstánu, a proto není zřejmé, proč by měla být pronásledována v Rusku. K námitce, že osoba zúčastněná na řízení nemohla z extradičních materiálů dostatečně zjistit, jaké trestné činnosti se měla dopustit, žalovaný uvedl, že mu nepřísluší hodnotit materiály trestního řízení. Orgány posuzující vydání osoby zúčastněné na řízení včetně Ústavního soudu neshledaly, že by trestní stíhání bylo vykonstruované. Ke spojení osoby zúčastněné na řízení s M. A. žalovaný podotkl, že M. A. byl uznán ve Velké Británii vinným ze spáchání trestných činů v souvislosti s jeho působením v BTA Bank. Žalovaný upozornil, že M. A. se začal skrývat před uloženým trestem, a proto napojení osoby zúčastněné na řízení na M. A. nesvědčí v její prospěch. Podle žalovaného vyjádření M. K. či jeho zástupce předložené osobou zúčastněnou na řízení nepřináší žádné konkrétní informace k projednávané věci. Obdobně ani články na webovém portálu Radia Azattyk nelze považovat za objektivní zdroj informací, neboť zmíněná rádiová stanice je sponzorována M. A.. Žalovaný nepřijal ani proklamace či přímluvy různých politických osobností, neboť takové snahy o zasahování do správního řízení důrazně odmítá. Žalovaný odmítl, že by namítané zdravotní obtíže osoby zúčastněné na řízení mohly být důvodem pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný nezjistil, že by azyl byl udělen rodinnému příslušníku osoby zúčastněné na řízení, a proto osobě zúčastněné na řízení neudělil azyl podle § 13 zákona o azylu. Žalovaný posoudil ekonomickou, rodinnou i sociální situaci osoby zúčastněné na řízení, avšak důvody k udělení azylu podle § 14 zákona o azylu neshledal.

Žalovaný se následně zabýval tím, zda osoba zúčastněná na řízení splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. V této souvislosti žalovaný uvedl, že osobě zúčastněné na řízení nehrozí v Rusku trest smrti, neboť Rusko poskytlo dostatečné záruky, že nebude trest smrti aplikovat. Podle žalovaného osoba zúčastněná na řízení nepatří mezi ohrožené skupiny osob. Její případné vydání do Kazachstánu vylučuje ruská ústava. Samotná skutečnost, že v ruské věznici bylo prokázáno špatné zacházení s určitou osobou, podle žalovaného neznamená, že tak bude zacházeno i s osobou zúčastněnou na řízení. Žalovaný však připustil, že úroveň ruských věznic je problematická. Na základě skutečností, které osoba zúčastněná na řízení uvedla, žalovaný dospěl k závěru, že nelze vyloučit, že by v ruském vězení mohla být vystavena riziku vážné újmy, a udělil jí proto doplňkovou ochranu na 12 měsíců.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 10. 2015, č. j. 4 Az 11/2014 - 194, k žalobě nejvyššího státního zástupce, která směřovala toliko do druhého výroku rozhodnutí, tedy do rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany, a byla zdůvodněna ochranou veřejného zájmu, zrušil rozhodnutí žalovaného. Soud uvedl, že žalovaný detailně a zákonně posoudil otázku neudělení azylu ve smyslu § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Doplnil, že se žalovaný zabýval i hledisky, podle kterých lze udělit doplňkovou ochranu. Žalovaný podle soudu dospěl k závěru, že osobě zúčastněné na řízení nehrozí po návratu do Ruska nebezpečí vážné újmy spočívající v uložení či vykonání trestu smrti. Soud připomněl, že v případě osoby zúčastněné na řízení byly podle žalovaného naplněny důvody pro udělení doplňkové ochrany, neboť nelze vyloučit, že by osoba zúčastněná na řízení mohla být vystavena nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu. Tento závěr však soud posoudil jako nepřezkoumatelný, neboť vychází toliko z

hypotetických úvah nepodložených podklady ve spise. Rozhodnutí žalovaného proto neodpovídá § 2 odst. 1 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Soud dále podotkl, že žalovaný dostatečně vyhodnotil námitky osoby zúčastněné na řízení vztahující se k údajné vykonstruovanosti jejího trestní stíhání. Soud zmínil, že Ústavní soud odmítl námitky osoby zúčastněné na řízení v rámci přezkumu rozhodnutí o jejím vydání k trestnímu stíhání se závěrem, že nepovažuje trestní stíhání za vykonstruované. K otázce žalobní legitimace žalobce soud uvedl, že podání žaloby proti nepřezkoumatelnému rozhodnutí žalovaného z důvodu zájmu na striktním dodržování předpisů v oblasti azylové problematiky, je dostatečně závažným důvodem ve smyslu § 66 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů a odpovídá i závěrům obsaženým v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2007, č. j. 8 As 27/2006 - 70. Soud přisvědčil žalobci, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného je nedostatečné i v další části, neboť se nezabývá otázkou, zda u osoby zúčastněné na řízení existuje důvodné podezření, že spáchala zvlášť závažný zločin.

Proti uvedenému rozsudku podala osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost. V ní uvedla, že kasační stížnost je přijatelná, neboť se zabývá otázkou, nakolik je nutné odůvodnit rozhodnutí žalovaného, jímž se žadateli vyhoví a udělí mezinárodní ochrana, která nebyla judikaturou Nejvyššího správního soudu vyřešena. Stěžovatelka poukázala na tu skutečnost, že řízení o udělení mezinárodní ochrany představuje procesní rámec pro plnění závazků z Úmluvy o právním postavení uprchlíků přijaté dne 28. 7. 1951 v Ženevě a publikované pod č. 208/1993 Sb. (dále jen „Ženevská úmluva“), směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Upozornila, že byla v tomto řízení jediným účastníkem a že zmíněné předpisy neukládají žalovanému povinnost rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany odůvodnit. Obdobnou úpravu obsahují i právní řády Polska, Itálie a Litvy, kde v případě vydání pozitivního rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany právní úprava nevyžaduje odůvodnění rozhodnutí. České ani unijní právo tedy zmíněnou povinnost žalovanému nezaložily. Svůj případ stěžovatelka odlišila od případů neúspěšných žadatelů, kteří mají bezpochyby právo na odůvodněné rozhodnutí. Závěr soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného označila za nesprávný, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí v dostatečné míře vysvětluje, proč žalovaný stěžovatelce udělil doplňkovou ochranu.

Stěžovatelka dále poukázala na dokumenty, které předložila žalovanému v průběhu řízení, přičemž jejich výčet uvedla i v rámci kasační stížnosti a setrvala na názoru, že zmíněné dokumenty jednoznačně potvrzují její tvrzení, že trestní stíhání vedené proti její osobě je vykonstruované. Tyto dokumenty rovněž dostatečně svědčí o katastrofálních podmínkách panujících v ruských věznicích a právě tyto předložené dokumenty vedly žalovaného k závěru o existenci důvodné obavy, že stěžovatelce bude po návratu do Ruska hrozit nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Stěžovatelka v této souvislosti poukázala na případ A. T., který byl obdobně jako stěžovatelka zaměstnán ve

společnosti vlastněné M. A. A. T. Spolkový úřad pro záležitosti cizinců a azyl ve Vídni udělil doplňkovou ochranu právě pro obavy z podmínek, jež panují v ruských věznicích. Stěžovatelka podotkla, že Spolkový úřad pro záležitosti cizinců a azyl ve Vídni rozhodnutí odůvodnil ještě stručněji než žalovaný. Stěžovatelka uvedla, že pro případ, kdyby Nejvyšší správní soud shledal, že žalovaný byl povinen své rozhodnutí odůvodnit, považuje rozhodnutí žalovaného za řádně odůvodněné a přezkoumatelné.

Stěžovatelka zpochybnila závěr soudu, že z rozhodnutí a spisu žalovaného není zřejmé, proč žalovaný neseznal důvody k aplikaci vylučující klauzule ve smyslu § 15a zákona o azylu. Stěžovatelka poukázala na Doporučení Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v oblasti poskytování ochrany „Aplikace vylučujících klauzulí: Článek 1F Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951“ ze dne 4. 9. 2003 (dále jen „Doporučení UNHCR“) a Stanovisko UNHCR k článku 1F Úmluvy z roku 1951 z července 2009 (dále jen „Stanovisko UNHCR“). Stěžovatelka namítla, že pojmy „vážný nepolitický zločin“ ve smyslu čl. 1F písm. b) Ženevské úmluvy, „vážný zločin“ ve smyslu čl. 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice a „zvláště závažný zločin“ ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je nutné vykládat restriktivně a v souladu se zásadou přiměřenosti. Trestnou činnost, která je stěžovatelce kladena za vinu, nelze pod uvedené pojmy podřadit. Stěžovatelka podotkla, že jedinými dokumenty, jež zakládají podezření ze spáchání majetkové trestné činnosti, jsou usnesení o zahájení trestního stíhání na Ukrajině a v Rusku. To však nepostačuje k naplnění důkazního standardu „důvodného podezření“ ve smyslu § 15a odst. 1 zákona o azylu, ani nerespektuje zásadu, že v řízení o mezinárodní ochraně se postupuje v pochybnostech v prospěch žadatele. Stěžovatelka zdůraznila, že její trestní stíhání je vykonstruované a doložila k tomu i svědectví M. K. a J. B. Stěžovatelka upozornila, že k její tíži nemohou být vykládány žádné skutečnosti uvedené v rozsudcích vybraných soudů ve Velké Británii ve věci banky BTA jako žalobce proti M. A. i a některým jeho spolupracovníkům jako žalovaným, které byly citovány v nálezech Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2013, sp. zn. I. ÚS 1142/13, a ze dne 26. 5. 2015, sp. zn. II. ÚS 1017/14. Stěžovatelka podotkla, že zmíněné rozsudky, na něž odkázal Ústavní soud, byly vydány v obchodněprávních sporech, a nejsou tedy rozhodnutími v trestním řízení. Proto je tvrzení obsažené v bodu č. 40 druhého jmenovaného nálezu Ústavního soudu, že: „*u Muchtara Kabulovyče Abljazova, k jehož důvěrným spolupracovníkům se stěžovatelka sama ve svých podáních hlásí, již anglické soudy pravomocně konstatovaly, že skutečně Banku defraudoval*“, zavádějící, neboť rozhodnutí o vině jmenovaného náleží výlučně soudu rozhodujícímu v trestním řízení. Posledně uvedený nález Ústavního soudu nadto nemohl být podkladem rozhodnutí žalovaného, neboť byl vydán až po rozhodnutí žalovaného. Pouhým zahájením trestního stíhání proti stěžovatelce nebyly naplněny podmínky §15a zákona o azylu. Podle stěžovatelky se žalovaný otázkou podmínek vylučující klauzule zabýval a dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky pro její aplikaci. Soudu stěžovatelka též vytkla, že rozhodl bez nařízení jednání, aniž pro to byly splněny zákonné podmínky. Stěžovatelka dále doplnila, že požaduje náhradu nákladů řízení před Městským soudem v Praze, neboť zde pro pasivní přístup žalovaného musela aktivně bránit svá práva. Kasační stížnost uzavřela stěžovatelka s tím, že navrhla Nejvyššímu správnímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti upozornil, že žalovaný své rozhodnutí opatřil odůvodněním. V takovém případě musí odůvodnění vyhovět zákonným

požadavkům, což však nebylo splněno. Proto není argumentace § 68 odst. 4 správního řádu na místě. Žalobce setrval na názoru, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, nadto pak chybí i podklady ve spise, které by umožnily učinit závěry, které provedl žalovaný. Jelikož soud zrušil rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost, je nepodstatná námitka stěžovatelky vztahující se k neexistenci důvodů vylučujících udělení mezinárodní ochrany. Žalobce proto navrhl kasační stížnost zamítnout.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě a shromážděný spisový materiál. Ve shodě se stěžovatelkou namítl, že Městský soud v Praze nesprávně posoudil otázku nezbytnosti odůvodnění pozitivního rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, kasační stížnost přesahuje vlastní zájmy stěžovatele v následujících typových případech:

- Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu;
- Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně;
- Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně;
- Kasační stížnost je dále přijatelná, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení se v konkrétním případě může jednat tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; popřípadě krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přijatelnou, neboť se ve své judikatuře prozatím nezabýval žalobní legitimací nejvyššího státního zástupce proti rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany.

Dále Nejvyšší správní soud uvádí, že žaloba podaná nejvyšším státním zástupcem je důvodná toliko v případech, kdy je nezákonnost správního rozhodnutí natolik intenzivní, že narušuje závažný veřejný zájem. Taková situace nastala v nyní projednávané věci. Žalovaný vydal rozhodnutí, jímž udělil doplňkovou ochranu stěžovatelce, aniž by se přitom zabýval otázkou existence důvodů vylučujících udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 15a zákona o azylu. Uvedeným postupem tedy žalovaný své rozhodnutí zatížil zásadní vadou spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti. Závažnost vady postupu žalovaného

pak stupňuje, že se žalovaný ve svém rozhodnutí nezabýval otázkou, zda byly naplněny zákonné podmínky pro aplikaci právě vylučující klauzule ve smyslu § 15a zákona o azylu. Vylučovací klauzule totiž slouží ochraně veřejného zájmu na tom, že mezinárodní ochrana bude udělena jen osobám, které jsou pronásledovány státní mocí neoprávněně a u nichž není udělení mezinárodní ochrany pro jejich dřívější závažné protiprávní jednání vyloučené. Jak vyplývá z usnesení devítičlenného rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007 - 119, „[s]*právní orgán musí tedy vždy pečlivě posuzovat, zda je tu skutečně důvodné podezření, že byl spáchán některý z činů uvedených v § 15 zákona o azylu a zda se nejedná o vykonstruované obvinění.*“ Nejvyšší správní soud považuje posouzení podmínek pro aplikaci vylučující klauzule za klíčové a zdůrazňuje, že bez jejího přezkoumatelného posouzení není možné vydat rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany. Pochybení žalovaného je o to závažnější, že nepochybně věděl o trestním stíhání stěžovatelky a přesto se podmínkami pro aplikaci vylučující klauzule nezabýval.

Žalovaný také pochybil, pokud své rozhodnutí opřel o spekulativní závěr, že stěžovatelce může v Rusku ve vazební věznici hrozit nebezpečí ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu, aniž tento závěr podepřel konkrétními poznatky ze správního spisu. Pro udělení doplňkové ochrany je přitom rozhodující, zda u žadatele o mezinárodní ochranu existují důvodné obavy z nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, které mu hrozí po návratu do země původu. V tomto směru proto obecné závěry žalovaného o toliko možných rizicích hrozících stěžovatelce nemají oporu ve správních spisech a nepostačují k udělení doplňkové ochrany.

K námitce stěžovatelky, že žalovaný nebyl povinen odůvodnit rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud již dříve v rozsudku ze dne 18. 4. 2013, č. j. 1 Azs 3/2013 - 27, uvedl, že „[...] *ustanovení procesních předpisů, která jako výjimku z pravidla umožňují neodůvodnit rozhodnutí, je třeba vykládat restriktivně. Nemají absolutní povahu a před jejich aplikací je nutno nejdříve uvážit možný zásah do právní sféry účastníka řízení nebo třetí osoby a možnost a pravděpodobnost přezkumu rozhodnutí. Ač mohou být v konkrétním případě formálně splněny podmínky podle ustanovení § 68 odst. 4 správního řádu, okolnosti případu si mohou odůvodnění, alespoň částečné, vyžadovat. Rozhodnutí, u nichž procesní úprava nestanoví povinnost jejich odůvodnění, jsou zpravidla rozhodnutími, která významně nezasahují do práv účastníků řízení ani třetích osob a u nichž není ani předpoklad jejich dalšího přezkoumání. Postup předcházející vydání takových rozhodnutí a jejich důvody jsou zcela zjevné a odůvodnění takových rozhodnutí by nebylo přínosné ani pro účastníky, neboť by mělo pouze formální charakter. Smyslem zákonem stanovené možnosti neodůvodnit rozhodnutí je tedy zjednodušení postupu správního orgánu nebo soudu, není-li odůvodnění vzhledem k výše uvedeným okolnostem potřeba. Toto zjednodušení však nemůže vést k omezení právní ochrany osoby, která se domnívá, že byla rozhodnutím zkrácena na svých právech (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2011, č. j. 7 As 111/2010 - 163). [39] Obdobně Nejvyšší správní soud ve vztahu k § 55 odst. 4 s. ř. s. konstatoval, že přes splnění zákonných podmínek podle uvedeného ustanovení nelze některá rozhodnutí s ohledem na jejich význam a možný výrazný zásah do práv účastníka řízení řadit mezi rozhodnutí, která nemusí obsahovat odůvodnění (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 4. 2006, č. j. 8 As 21/2005 – 101). Shodně judikoval Ústavní soud ve vztahu k § 169 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“). Skutečnost, že určité rozhodnutí nemusí být v obecné rovině vždy odůvodněno, podle Ústavního soudu ještě*

neznamená, že konkrétní okolnosti případu si nebudou žádat, aby soud své rozhodnutí odůvodnil (nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 9. 2010, sp. zn. II. ÚS 2193/10, a ze dne 3. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 346/09; oba dostupné na http://nalus.usoud.cz). [40] Komentářová literatura k ustanovení § 68 odst. 4 správního řádu dokonce dovozuje, že uvedené ustanovení lze aplikovat jen v jednoduchých věcech, v nichž právní úprava při splnění stanovených podmínek v zásadě nepřipouští jiné řešení, než které správní orgán přijal. V jiných věcech, například pokud vydání rozhodnutí závisí na výkladu neurčitých právních pojmů, by rozhodnutí mělo obsahovat odůvodnění vždy, už jen proto, aby nedocházelo k porušování zásady předvídatelnosti rozhodování správních orgánů, vyjádřené v § 2 odst. 4 správního (viz Vedral, J. 2012. Správní řád. Komentář. Praha: BOVA POLYGON, str. 614). [41] Rozhodování o udělení některé z forem mezinárodní ochrany rozhodně není rozhodováním v „jednoduchých věcech". Správní orgán posuzuje splnění řady podmínek, které zákon vymezuje za použití neurčitých právních pojmů, v zákoně užité pojmy je třeba vykládat souladně s Ženevskou úmluvou a s unijním azylovým právem, existuje k nim bohatá a leckdy komplikovaná judikatura nejen vnitrostátních, ale i mezinárodních soudů atd. Navíc, jak je zdejšímu soudu známo z jeho úřední činnosti, rozhodovací praxe stěžovatele je v některých případech poměrně nekonzistentní (o čemž ostatně svědčí i nyní posuzovaná věc). Ze všech uvedených důvodů považuje Nejvyšší správní soud za vhodné, aby stěžovatel svá meritorní rozhodnutí vydávaná v řízeních o žádosti o udělení mezinárodní ochrany odůvodňoval i v případech, kdy žadatelům vyhoví. A to zejména tehdy, pokud se jedná o rozhodnutí ve věci úspěšného žadatele, jehož zemí původu je taková země, u které je pozitivní rozhodnutí spíše neobvyklé." Jak vyplývá z výše citovaného rozsudku, byl žalovaný povinen vydat rozhodnutí s řádným odůvodněním, a proto je aplikace § 68 odst. 4 správního řádu v případě stěžovatelky vyloučena.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelkou ani v tom, že Městský soud v Praze pochybil, když ve věci nenařídil jednání. Jak vyplývá z výše uvedeného, rozhodnutí žalovaného bylo správně zrušeno pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a v souladu s tímto ustanovením tak Městský soud v Praze učinil bez nařízení jednání.

Nejvyšší správní soud k námitce stěžovatelky, že v jejím případě nebyly dány důvody pro aplikaci vylučující klauzule ve smyslu § 15a zákona o azylu, respektive že jednání, které je jí vytýkáno, není trestným činem ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, uvádí, že v nyní probíhajícím řízení nemohl zmíněnou námitku posoudit. Jak bylo totiž uvedeno výše, rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno právě pro absenci posouzení této otázky. Nejvyšší správní soud v této souvislosti doplňuje, že mu nepřísluší nahrazovat úvahy žalovaného vlastními úvahami.

Konečně Městský soud v Praze nepochybil, pokud stěžovatelce nepřiznal náhradu nákladů řízení o žalobě. Stěžovatelce nevznikly žádné náklady v souvislosti s plněním povinností, které by jí uložil soud. Stěžovatelka využila svého práva (a nikoliv ji soudem uložené povinnosti) vyjádřit se k žalobě. Nadto stěžovatelka v řízení před Městským soudem v Praze neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, které by svědčily o důvodech zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu nákladů řízení. Stěžovatelka v řízení před Městským soudem v Praze toliko obecně uvedla, že nedisponuje stabilním příjmem a majetkové poměry její rodiny jsou mizivé. Toto obecné a nepodložené tvrzení podle

zdejšího soudu nepostačuje k závěru o existenci důvodů zvláštního zřetele ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. a přiznání práva na náhradu nákladů řízení stěžovatelce v žalobním řízení.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšné stěžovatelce náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalobci i žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jejich běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2016

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu